

Dansk oversættelse af E.I.R. Strategic Alert den 11. marts 2015 opdateringer på alle fronter

Følgende er en dansk oversættelse af E.I.R. STRATEGIC ALERT fra den 11. marts 2015.

E.I.R. Strategic Alert er udgivet hver uge af EIR's europæiske hovedkontor i Wiesbaden, Tyskland på engelsk, tysk, fransk, og italiensk. Ring venligst til EIR's kontor i København for information om abonnementspriser på +45 35 43 60 40.

NATO eskalerer provokationerne rettet direkte mod Rusland

Medens våbenhvilen i Ukraine stort set ser ud til at holde, bestræber Obama Administrationen, fulgt af et antal "allierede" regeringer, sig straks på med endnu en "sag", mordet på oppositionspolitikeren Boris Nemtsov, at ramme Rusland og Præsident Putin, som for at bekræfte at orkestreringen af krisen i Ukraine bare var et muligt middel at benytte.

Samtidig eskalerer den militære aktivitet. Den 4. marts sejlede fire NATO-skibe ind i Sortehavet for at gennemføre anti-lufts- og anti-ubådskrigsøvelser. Rusland holder øvelser i samme region, idet de tester kampfly tilhørende Sortehavsflåden for deres evner til at udføre forsvarsoperationer.

Desuden meddelte det russiske forsvarsministerium den 4. marts, at der også ville blive afholdt luftforsvarsøvelser i

det "Sydlige Militære Distrikt", som grænser op til både Ukraine og Sortehavet, der ville omfatte 2000 tropper.

Medens sådanne militære øvelser ikke er usædvanlige, udgør det forhold, at Nato's og de russiske tropper er så tæt på hinanden dog en alvorlig fare for en direkte konfrontation. Især på et tidspunkt, hvor Obama-regeringen og Nato-ledelsen dramatisk optrapper deres retoriske krig mod Præsident Putin.

Den retorik kom til fuld udfoldelse på Capitol Hill (den amerikanske kongres) i sidste uge, med erklæringer fra udenrigsministerens sekretær, Victoria Nuland, Georgiens tidligere præsident Mikheil Saakashvili (nu rådgiver til Ukraines præsident Poroshenko) samt anti-Putin fanatiker Garry Kasparov. Nuland pressede på for flere sanktioner mod Rusland, og især flere våben til Ukraine.

Hun fik begrænset modstand, bortset fra Repræsentant Dana Rohrabacher, en demokrat fra Californien, som beskyldte hende for at ville sabotere Minsk-aftalerne. Det amerikanske diplomatis opgave er at opnå fred i Ukraine, sagde han, "ikke at modarbejde og ydmyge Rusland igen og igen". Nulands fremtræden for Kongres-komiteen skete samtidig med en aktion på Capitol Hill af aktivister fra den ukrainske Congress Committee of America, en Bandarist-frontgruppe, som pressede på for at starte krig mod Rusland.

Allerede før de farlige krumspring på Capitol Hill og på Sortehavet havde højtstående russiske embedsmænd gentaget advarsler om, at Rusland har udbygget kapaciteten til at besvare enhver militær provokation strategisk. Den 1. marts gav generalmajor Andrei Burbin, chef for den Centrale Kommandopost for Ruslands Strategiske Missilstyrker (SMF), en usædvanlig briefing, der understregede, at Rusland er klar til at anvende deres strategiske atomvåben, hvis landet bliver angrebet. Medens USA moderniserer deres atomvåben i Europa under den vildfarelse, at de ville være i stand til at gennemføre en "begrænset" atomkrig mod Rusland og eventuelt

Kina (Prompt Global Strike), er Ruslands svar at understrege meget klart, at Rusland vil gengælde ved at bruge den fulde kraft fra deres interkontinentale ballistiske missiler, SMF.

LaRouche udfordrer Obamas falske anklager mod Putin.

Lyndon LaRouche fordømte den falske anklage mod Putin for mordet på politikeren Boris Nemtsov nær Kreml om natten den 27. februar. Ikke uventet hoppede de fleste vestlige medier straks på chancen til at anklage Kreml for at fjerne oppositionen.

Præsident Obama tilsluttede sig anklagen mod den russiske præsident i et Reuter-interview den 2. marts, og alene det bør medføre hans afgang fra posten, sagde LaRouche. Og i og med at Obama indrømmede at han ikke vidste, hvem der havde beordret drabet, tilføjede han, at Nemtsovs mord var en "indikation på et klima, i det mindste internt i Rusland, hvor det civile samfund, uafhængige journalister, folk der prøvede at kommunikere på Internet, følte sig truet, var indskrænket". Den amerikanske præsident fortsatte med at påstå, at den russiske stat kontrollerer alle medier i landet.

(Idet man nok skal undlade billige sammenligninger, er det dog værd at bemærke, at disse betragtninger kommer fra en leder af et land, hvis egne borgere er underlagt betydelig mega-overvågning, og endog tortur og drab med droner, hvor grundlæggende civile rettigheder undertrykkes betydeligt under Patriot Act, siden angrebet den 11. september, og hvor journalister såvel som wistleblowers er blevet mere chikaneret af den amerikanske regering under Barack Obama end på noget andet tidspunkt i nyere tid).

"Det betyder, at Obama må gå af," sagde LaRouche. Verden står nu overfor en trussel om en global atomkrig, og det er total uansvarligt af præsidenten for De Forenede Stater at tillade udbredelsen af en rapport af denne karakter og at nægte at kommunikere civiliseret med en anden statsleder.

Efter Hollande bryder Renzi også med "Isoler Putin"-fronten

Den 4. marts blev Italiens Premiere Minister Matteo Renzi den anden leder fra et Nato-land til at besøge Moskva siden udbruddet af krisen i Ukraine, efter den franske præsident Francois Hollande.

Tre emner dominerede Renzis samtaler med Vladimir Putin: Ukraine-spørgsmålet, Libyen-krisen og bilaterale økonomiske forhold.

Før mødet havde Renzi mødt 130 italienske forretningsfolk i den italienske ambassade, der havde tegnet et dramatisk billede af de økonomiske skader, som sanktioneerne havde forvoldt.

Om Ukraine gentog Renzi sit forslag om at anvende Sydtyrol-modellen, til at løse problemet. Sydtyrol (Alto Adige) er en italiensk region med en "speciel status", som tillader brede regnskabsmæssige privilegier og et tosproget styre.

Det Libyske forhold er særlig presserende for Italien. Libyen hærges af en borgerkrig, som kunne føre til en udbredelse af ISIS dertil. Hvis Libyen lander i totalt kaos, kunne Italien miste en vigtig olieleverandør og blive oversvømmet af tusinder, hvis ikke millioner af flygtninge. Dertil kommer truslen om terrorisme. På det seneste har Italien nærmet sig Egypten, der får hjælp fra Rusland, som nu støtter den internationalt accepterede regering i Tobruk politisk og militært imod den fraktion i Tripoli, der domineres af det Muslimske Broderskab.

Hvis de aktuelle forhandlinger om at forene regeringerne i Tobruk og Tripoli, som ledes af FN's specielle udsendinge, Bernardino Leon, mislykkes, vil Renzi-regeringen være parat til at gå videre med en plan B ved FN's sikkerhedsråd. Plan B inkluderer opbakning til den militære løsning, som ledes af Egypten, med støtte og leverancer og en "koalition af villige" til at opbygge en flådebaseret blokade. Renzi har inviteret

Rusland til at deltage i en sådan blokade.

Vil Grækenland afsløre Draghis bluf.

Som forventet bekendtgjorde Den Europæiske Centralbanks ledende bestyrelse den 5. marts udstedelsen af En billion Euro som "Kvantitative Lettelser", i et program som kaldes Public Sector Purchase Program ("PSPP"), i endnu et desperat forsøg på at redde finanssystemet med en flodbølge af likviditet.

Desværre, med mere end 2 billioner Euro- lån på bankernes bøger, som intet producerer, vil denne indsprøjtning ikke stoppe marchen mod katastrofen.

Samtidig meddelte ECB præsident Mario Draghi, at hans bank vil fortsætte med at straffe ikke bare Grækenland, men også Cypern. Han sagde, at ECB ikke vil genoprette muligheden for at grækerne kan anvende deres obligationer som sikkerhed, med den begrundelse at grækerne ikke har en aftale med Eurogroup. Cypern var udelukket, fordi de ikke fik etableret den lov om tvangsauktion, som deres kreditorer forlangte, hvilket ville have tvunget husejerne på gaden.

Om klagen mod Grækenland erklærer visestatsminister Yiannis Dragasakis, at det er løgn, idet han henviser til aftalen af 20. februar, som forlængede Grækenlands beføjelser med grundplanen for finansfacilitetsmekanismen. Den aftale blev oven i købet bekræftet med stort flertal i den tyske Bundestag.

ECB 's påstand er endnu et blufnummer, med dets krav om at den græske regering komplet

underkaster sig det europæiske finansielle oligarki eller forlader Eurozonen. Medens Grækenland uden tvivl ville klare sig bedre i sidste tilfælde, ville deres afgang signalere forspillet til euroens kollaps, som Cypern, Portugal, Spanien, Italien og Irland snarest ville følge.

Athen har en plan B

Bare få timer før ECB's vedtagelse sagde Grækenlands finansminister Yanis Varoufakis ved en sammenkomst organiseret af Græsk-Fransk Handels- og Industri-kammer, at der er en plan B, hvis landet ikke kan få finansiering. Selvom han ikke gav nogen detaljer, står "B" i plan B i virkeligheden for BRICS. I virkeligheden, bare en dag senere, blev det meddelt, at visestatsminister Dragasakis og udenrigsminister Nikos Kotzias snart vil besøge Kina for at forberede et officielt besøg af statsminister Alexis Tsipras i maj. Ligeledes i maj vil Tsipras aflægge sit første officielle besøg i Rusland for at møde Vladimir Putin.

Den 2. marts, i et interview med Sputnik News, gentog Udenrigsminister Kotzias, at Grækenland kunne agere som brobygger mellem Europa og Rusland. Om Grækenland og Rusland sagde han: "Der har aldrig været krig imellem os; der har aldrig været modsatrettede kræfter, vi har aldrig haft nogen negative modsætninger, som der eksisterer mellem EU's medlemsstater. Det betyder, at vi er det land, der kunne spille rollen som brobygger". Kotzias talte også imod sanktioner, idet han sagde, at Rusland burde integreres i den europæiske sikkerhedsarkitektur.

Om de andre lande i BRICS noterede Kotzias, at Grækenland er "specielt forbundet med lande som Indien (i oldtiden), Kina (da vi var to store civilisationer og kulturer – Kina i Asien og Grækenland i Europa gennem tre-fire tusinde år) og Rusland, med hvem vi altid har haft dybe historiske, kulturelle og religiøse bånd".

Syrizas parlamentsmedlem Kostas Lapavitsas går helt ind for at forlade Eurozonen. Han skrev i The Guardian, at han opfordrer til en total afmontering af Eurozonen for at redde både Grækenland og Europa.

"Eurozonen kan ikke reformeres, og den kan ikke blive en

"venlig" monetær union, som støtter arbejdende mennesker. Grækenland må lægge en hel række muligheder på bordet, og man må være forberedt på at tage helt ekstraordinære likviditetstiltag for at være sikker på at kunne løse

alle eventualiteter, hvis befolkningen var klar. EU har i realiteten allerede påtvunget landet en katastrofe...."

Labavitas, en økonom, håber, at Syriza "endelig vil medvirke til at redde Europa til afskaffelse af den absurditet fællesmønten er blevet". Så ville stramningspolitikken kunne ophæves " på hele kontinentet".

"Bail-In" i Østrig viser ECB-politikken tåbelighed

Med ECB's introduktion af "kvantitative lettelser" på 1 billion Euro, og med gennemførslen af den første "bail-in" i sagen om den østrigske "dårlige bank" HETA har vi påbegyndt en ny fase i EU-politikken. Begge tiltag, beregnet til at redde systemet, har en destruktiv karakter. Hvis ECB-politikken gennemføres, vil den ødelægge værdien af penge, medens "bail-in"-metoden er et dobbeltægget sværd, som mange analytikere, der er bekymrede for tilbageslag på obligationsmarkedet, har advaret om.

Ironisk er det, at de samme værdier som ECB støtter, som f. eks. "Asset Backed Securities" og "Covered Bonds", kommer i fare på grund af "bail-in"-mekanismen.

Den 1. marts blev likvidationen og misligholdelsen af den 9 milliarder euro store gæld bekendtgjort. Eftersom disse giftige værdier i denne dårlige bank – resterne af sidste års Hypo Alpe Adria Banks konkurs – var garanteret af regeringen og Kärnten-provinsen, mistede regeringen i virkeligheden de 9 milliarder euro, fordi de nægtede at forlænge garantien for yderligere tab. Regeringen brugte den nye Eurozone "bail-in" lov til at påføre tab for bankkunders indestående. det er første gang det er sket (ikke engang på Cypern).

Den østrigske beslutning har fremkaldt ildevarslende ligheder med kollapsen af Creditanstalt i 1931, som startede den store depression. Denne nye konkurs vil helt sikkert få international opmærksomhed. Den bayerske delstats regering har meddelt, at den vil udfordre beslutningen om denne "bail-in", fordi den står til at miste 800 millioner euro.

Hypo Alpe Adria var ikke en indskyderbank, og derfor blev ingen indskydere ramt af denne "bail-in". Alligevel kan tabet skabe panik på obligationsmarkedet, hvis der spredes en opfattelse om at obligationsinvesteringer ikke længere er sikre i Eurozonen. EU's "bail-in"-regulering er som et vandfald, der starter med aktier og usikrede obligationer, men kan også involvere sikrede værdier, som f.eks. dækkede obligationer, hvis "bail-in-massen ikke er tilstrækkelig. Det er lige netop det der diskuteres i forbindelse med den dårlige Heta bank.

Den eneste løsning vil være en europæisk gældskonference, der også skal omfatte en bankopdeling, som foreslået af EIR.

Elizabeth Warren: Frihandelsaftalerne er en stor gave til de multinationale.

Den amerikanske demokratiske senator Elizabeth Warren er i stigende grad talsmand for det voksende antal amerikanere, som ønsker en Glass/Steagall-bankopdeling, og som ønsker at straffe Wall Streets forbrydelser. Den 25. februar kom hun ud med en fordømmelse af et andet projekt, som Obama-administrationen energisk skubber på, Trans-Pacific Partnership (TPP).

Det er en søster-aftale til Trans-Atlantic Trade and Investment Partnership (TTIP), omfattende EU og USA, og som energisk bekæmpes i Europa.

Det primære mål med Senator Elizabeth Warrens leder-kommentar i Washington Post – bortset fra de hemmelighedsfulde forhold forhandlingerne føres under – er tilliden til den

overnationale

juridiske kommission kendt som "Investor-State Dispute Settlement," eller ISDS. Det er et fælles forhold i begge traktater og et af de mest kontroversielle i EU.

Warren skrev, at ikke alene ville ISDS "ødelægge spillebanen" i de multinationales favør, men endnu værre, underminere national suverænitet. I det tilfælde at et multinationalt selskab er utilfreds med den eksisterende lovgivning i det land hvor de opererer – det kunne være om bankseparation, lov om minimumsløn, forbud mod kemiske gifte – vil selskabet kunne tage uoverensstemmelsen, ikke til det relevante lands retssale, men til en international voldgiftsafgørelse, hvis afgørelse ikke kan appelleres, og hvis afgørelse træffes af erhvervsadvokater.

Som Senator Bernie Sanders har påpeget, skrives disse frihandelsaftaler i virkeligheden af "lederne af de multinationale selskaber, som står til at profitere enorme summer" på aftalerne, medens de amerikanske lovgivere, som repræsenterer det amerikanske folk, bliver holdt udenfor.

I EU har nogle europæiske parlamentarikere, efter svære bestræbelser, opnået begrænset adgang til dokumenterne, imod at de måtte sværge på aldrig at videregive et ord af hvad de har læst.

Som svar på Warrens kronik svarede Det hvide Hus straks, at "ISDS vil ikke og kommer ikke til at kræve ændringer i noget lands love eller regulativer". Men senatorens påstand var ikke, at der blev pålagt ændringer af nogen love, men at en stor bank eller et stort multinationalt selskab ville kunne påstå, at disse love uretfærdigt havde skadet deres interesser, og at de hindrer frihandel, og som følge af det ville de blive belønnet med "millioner – og måske endda milliarder af dollars som erstatning", hvilket skatteyderne kommer til at betale.

Senator Warren nævnte nogle få sager som var kommet under ISDS' behandling. Et fransk firma havde stævnet et egyptisk firma for at have hævet minimumslønnen, et svensk firma havde stævnet Tyskland for at ville udfase atomkraft, et hollandsk firma havde sagsøgt den tjekkiske stat for at undlade "bail-out" af en bank som var delvis eget af firmaet. Philip Morris forsøger lige nu at bruge ISDS til at forhindre Uruguay i at indføre nye regler, med det formål at reducere rygning.

Det kan evt. ende med at ISDS bliver taget ud af TTIP, men et andet meget kontroversielt aspekt af det er forslaget om at harmonisere regulativerne for forskellige produkter, hvilket i virkeligheden ville kunne forhindre noget europæiske land i at indføre standarder, som var uacceptable for en anden enhed (jfr. følgende artikel).

TTPI: En perfid "variabel aftale"

Det råd, sammensat af repræsentanter fra EU og USA, som skal regulere aftalen, skal beslutte hvilke fremtidige lovændringer, fra begge sider, der er i overensstemmelse med traktaten. Det gør den til en "variabel aftale", som Giorgio Garbasso fra Delors Foundation har afsløret:

"TTIP vil højest sandsynligt involvere en institutionel udvikling med skabelse af et transatlantisk laboratorium. Sådanne transnationale enheder er hvor og hvornår man sammen kan udarbejde og diskutere om reguleringen løser det samme problem, og om de besluttede forholdsregler er i overensstemmelse med reglerne.

Men der er en risiko. Den transnationale platform af reguleringsenheder tillader ikke længere kun at vælge de løsninger eller politikker, som deres befolkninger foretrækker, men også i overensstemmelse med de amerikanske modparters ønsker (og visa versa). Denne risiko for usikkerhed i reglerne rejser straks spørgsmålet om demokratisk legitimitet og respekt for vore politiske valg.

Derfor er det vigtigt at være opmærksom på denne risiko ved et teknokratisk system af transnationalt samarbejde. TTIP er en "variabel aftale" og ender ikke med en underskrift. Når de

første parametre er fastlagt, begynder den at leve sit eget liv... Det er en nøgle, der vil åbne flere døre end vi er i stand til at forudse".

Medens den ukrainske økonomi kolliderer – planlægger oligarkerne deres "genrejsning"

Den 2. marts blev der i Wien præsenteret et "Nyt Agentur til Modernisering af Ukraine" (AMU) for offentligheden, med det formål at rekonstruere Ukraines finans- og økonomiske politik indenfor de næste 200 dage. Initiativet lyder rigtig godt i betragtning af Ukraines forfaldne økonomi, indtil man forstår, at den 500 millioner euro store finansiering bliver leveret af tre berygtede ukrainske oligarker: Dmitri Firtash, Rinat Akhmetov og Viktor Pinchuk. De er blandt de oligarker der har profiteret mest på de økonomiske og sociale ulykker gennem de seneste 20 år.

AMU, som skal ledes af Østrigs tidligere finansminister, kommer til at nyde samarbejde med prominente vesteuropæere: tre tidligere EU-kommissærer: Peter Mandelsohn, Guenter Verheugen og Stefan Füle, tidligere tysk finansminister Peer Steinbrueck, tidligere tysk forsvarsminister Rupert Scholz, tidligere fransk udenrigsminister Bernard Kouchner, tidligere leder af fransk industri Laurence Parisot og tidligere polsk statsminister Włodzimierz Cimoszewicz.

Den kendsgerning at en af grundlæggerne er den franske "intellektuelle" Bernard Henri-Levy, en ledende kupmagere på Maidan for et år siden, er nok til at diskreditere dette initiativ.

Meget interessant at det blev bekendtgjort bare to dage før Victoria Nuland, USA's vice udenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, fremlagde de angiveligt lyse udsigter

der er for Ukrainskøkonomi i Komiteen for Udenrigsaffærer.

Nuland, som dirigerede kuppet i Ukraine, hævdede, at det nye parlament har vedtaget "vigtige, men besværlige, reformer" for at stabilisere økonomien og derfor fortjener mere hjælp fra IMF og andre internationale donorer.

Men realiteten i Ukraine er anderledes. Økonomien kolliderer med stigende hastighed, med inflation som forventes at blive mere end 25 %, og så knappe forsyninger af grundlæggende behov, at regeringen fra 25. februar har indført rationering i forretningerne på madolie, mel og sukker. Man må ikke købe mere end 2 flasker solsikkeolie og 2 pakker boghvede per kunde, og afhængig af forretningen, fra 2 til 5 kilo mel og sukker.

Endvidere kommer de nye lån fra IMF med strenge betingelser: med nedskæringer i sociale ydelser og stigning i forbrugernes energipriser, som steg næsten 300 % i februar. Den nationale mønt, Hryvnia, er faldet i værdi, hvilket får folk til at hamstre fødevarer og købe elektronik som en modforanstaltning.

Ukrainerne vil sikkert snart bede Victoria Nuland, som blev filmet sidste år, da hun gik rundt på Maidan og uddelte småkager, om nu at bringe noget med mere substans til at dæmpe sulten.

"Et bælte, En rute"

er vigtigst på kinesernes dagsorden, siger udenrigsministeren

Ved en diskussion med journalister den 8. marts blev den kinesiske udenrigsminister Wang Yi meget konkret spurgt om, hvad det vigtigste fokus for den kinesiske udenrigspolitik i 2015 ville være. "Der vil være et fokus og to hovedtemaer", svarede han. Det primære fokus vil være en meget omfattende udvikling af "Et Bælte, En Rute"-politikken for at "fremme infrastruktur og samspil" langs det Økonomiske Bælte og Silkevejen og dermed tjene til "at genoplive det eurasiske

kontinent som helhed".

De to temaer, forklarede Wang, vil blive "fred og udvikling". I den forbindelse noterede han, at mødet i Konferencen om Samspil og Tillidsskabende Forhold i Asien (CICA) og APEC-mødet sidste år fik "meget støtte fra mange lande" og havde gjort et "dybt indtryk".

Da han blev spurgt om "Et bælte, En Rute"-programmet kunne sammenlignes med Marshall-planen, indikerede Wang, at der var behov for et nyt paradigme. Det er både meget ældre og meget yngre end Marshall-planen, sagde han. Skønt født i ånden af den urgamle "Silkevej" var det også født i den aktuelle tid med globalisering, forklarede han. "Det kan ikke betragtes som en kold krigsmentalitet. Det vil skabe synergi for andre udviklingsinstitutioner. For at bruge en musikalsk analogi skal "Et Bælte, En Rute" ses som en symfoni med delene fremført af alle relevante lande, sagde han.

Om effekterne af sanktionerne mod Rusland sagde udenrigsministeren, at "det kinesisk-russiske forhold ikke var dikteret af internationale omskiftelser". I år vil bilateral handel komme op på 100 milliarder dollars. Der vil blive påbegyndt en østlig rute for en olieledning, og der vil blive underskrevet en aftale om en vestlig rute. Det er begge landes plan at samarbejde om olie og gas og atomkraft-energiproduktion, såvel som højhastighedsjernbaner.

Idet han noterede, at både Kina og Rusland var permanente medlemmer af FN's sikkerhedsråd, sagde Wang, at de ville fortsætte samarbejdet med at "sikre fred", og begge vil "holde mindehøjtideligheder for at fejre sejren over fascismen".

Han noterede senere, at "Kina er altid en konstruktiv enhed til at udvikle en verdensorden" og "de første til at underskrive FN's charter. Idet han sammenlignede FN med et skib, sagde han, at Kina "ønskede at samarbejde med andre passagerer for at sikre, at skibet er stabilt og bevæger sig i

den rigtige retning”.

Baggrund: Årsagen til at Amerika har behov for en ny renæssance.

I sin vurdering af udsigten til at USA under Præsident Obama styrer mod selvdestruktion, har Lyndon LaRouche gentagne gange insisteret på, at der ikke er nogen ”praktisk løsning” på problemet. Det må løses ud fra det højeste udgangspunkt for menneskets egentlige rolle i samfundet.

Problemet er ikke bare, at Barack Obama er en marionetdukke, som styres af finanskartellet i City of London og Wall Street, der er håbløst bankerot; eller at disse kræfter er engageret i en vanvittig leg om atomkrig mod Rusland; eller at de tror de kunne vinde en ”begrænset” atomkrig – skønt disse tre faktorer alle er rigtige.

Men det reelle problem, insisterer LaRouche, er næsten alle amerikaneres underdanighed overfor ”populære meninger”, ”den offentlige mening”, som medfører at de accepterer sådanne ledere. Endvidere, at denne underkastelse stammer fra en afvisning af at mennesket har en højere og bredere funktion i hele solsystemet, hvilket tillader mennesker at tro, at de kan finde et ”hyggeområde”, hvor de kan overleve, indenfor et samfund som er dumt nok til at lade depraverede oligarkiske eliter regere.

Resultatet af dette er, at politiske debatter i USA kontrolleres af tankedræbende sociale ”meninger”, domineret af populistiske emner som f.eks. homoseksuelles rettigheder, abort, ”statens rettigheder” o.s.v. Debatniveauet i Kongressen og i valgkampagner er barnligt, omhyggeligt skabt til at dække over den realitet, at de bliver kontrolleret af toppen af finanseliten, som ikke tillader en reel debat om løsninger, afledt af Amerikas egentlige, originale formål.

Det var ikke altid sådan.

I det lys insisterer LaRouche på, at Amerika må gå tilbage til sine originale rødder som en republik. Selv om vi ikke her kan dække dette emne fyldestgørende, noterer vi, at LaRouche især har understreget kardinal Nicholas af Cusas virke (1401-1464) for at iværksætte Renæssancens kulturelle og videnskabelige revolution i, som bygger på den historiske mission, som tidligere blev defineret af Jeanne d'Arc, så vel som udviklingen af disse ideer af Johannes Kepler (1571-1630). Alle tre bidrog til at omdanne den statiske økonomi og sociale organisation i Europas feudale imperier. Grundlæggerne af den Amerikanske Republik, især Benjamin Franklin og Alexander Hamilton, som var ansvarlige for udformningen af USA's konstitution, og de økonomiske principper der var indarbejdet heri, kom direkte fra denne tradition.

De handlede på højere principper end "praktisk politik", fordi de forstod, at menneskets sande identitet "er baseret på det han eller hun bidrager til menneskehedens fremtid", og intet mindre, sagde LaRouche. En nation som ikke indarbejder dette koncept i dens ledelsessprincipper er dømt til at reducere en stor del af sine borgere til at blive slaviske ofre for sanseindtryk, der altid vil underkaste sig de regerende magter for at overleve. Intet mindre end en sådan kamp vil lykkes i dag, siger LaRouche.